

En zo geven we dan dát doende onze tijd, ons leven, stilletjes, stukje bij beetje weer terug aan het land; kleiner, bescheidener geworden in onze pretenties, maar meer in contact met het onherbergzame vreemde landschap- ons landschap- onze God - dat ons soms welwillend vleugels geeft, soms peilloos verdrietig achter laat en soms eideloos gelukkig maakt.

Dit is volgens onze verhalen de weg in het vreemde landschap van de God die er zijn zal. Wie zijn leven niet aan het landschap wil geven zal het verliezen.....

Ons icoon dat bij elke 'Verhaal halen' bij ons aanwezig is toont ons dat vreemde landschap; de drie bezoekers van Abraham zijn Engelen uit den vreemde en in het midden op de grond de lege kelk; de Chalice – symbool van het gat in onze horizon van tijd en ruimte waar de Ander – de vreemde- de God van Abraham kan verschijnen; onverwacht en in onbekende gedaante en ons vreemde vragen kan stellen en voro vreemde uitdagingen kan stellen.

Herman Finkers heeft het begrepen. Wie kan buigen voor dat icoon, voor het naïeve kerstverhaal, voor de lezing van vandaag, die heeft het Mysterie omarmt en eer gegeven. Als een kind dat weet dat herdertjes bij de kribbe niet praten maar ddat aar onder de kerstboom wel hele gesprekken met hen durft te voeren.

En ja, vergeet niet die verhalen te blijven vertellen in de kerstnacht, op zwoele zomervonden aan zee, op koude donkere avonden aan tafel. Ze maken het verschil, houden je warm van binnen, maken je mens [.....]

'Verhaal halen' bij DEZINNEN
Iedere vrijdag van 12.30 -12.55u (m.u.v. juli en augustus)

DEZINNEN
katholiek netwerk voor inspiratie en dialoog

Juliana van Stolberglaan 154,
2595 CL Den Haag
info@dezinnen.nl www.dezinnen.nl

'Missa in Mysterium'



Overweging 'Verhaal halen'
23 december 2016

Theo Wierema



In een paginagroot interview in De Volkskrant van gisteren vertelt Herman Finkers over zijn 'Missa in Mysterium' die op 9 oktober in Oldenzaal plaatsvond en die op Eerste Kerstdag op NPO2 om 23.15u wordt uitgezonden. Hij zegt daarin onder meer dat hij mensen deelgenoot wil maken van het Mysterie van het geloof. Volgens hem is ons probleem dat we alles te aards en in voor ons verstaanbare taal willen duiden en liever een boodschap willen overdragen dan het Grote Geheim waarin wij leven willen vieren.

Het verhaal over Elizabeth en Zacharias is zo'n verhaal dat je tot op het bot kunt proberen te analyseren. Maar je kunt ook proberen er de essentie van aan te tippen en het verhaal te zien als een symbool van de onmogelijkheid om ons bestaan in dat mysterie in woorden en beelden te vangen

Bijbeltekst: Lucas 1; 57 - 66

Overweging

We willen het liever niet voor waar hebben ... dat we leven in een onherbergzaam landschap. Het liefst houden we vast aan de illusie van een veilige haven, een land van 17 miljoen lieve mensen, eerlijke verhoudingen, zonder onrecht.

Maar ondertussen blijft het landschap onveranderd. Natuurlijk, we leggen er wegen aan, bouwen huizen en dumpen ons plastic in zee. ... maar het landschap laat zich niet temmen. Het gunt ons hooguit een zekere speelruimte om mee te bewegen met het grotere spel. Het laat verder hooguit toe dat we doén alsof het één groot veilig thuis is want we zijn wel familie van elkaar en familie ach, die gun je soms ook wat....zolang ze niet te hinderlijk worden.

Kom, ik neem jullie even mee naar een donker bos, ver weg. Doe even je ogen dicht. Het is nacht, wolken aan de hemel, regendruppels, en doodse stilte – of nee, juist niet. Talloze geluiden van de nacht ben je wel eens helemaal alleen in zo'n donker bos geweest? Heb je wel eens ergens alleen gestaan, met mijlenver om je heen geen mensen of bushokjes of een stal? Hoe zou je je dan voelen? De meesten van ons weten niet hoe snel ze daar weg zouden willen want dáár voel je misschien iets van die vreemdheid van het landschap van het leven. Dat is ook zo'n landschap.

Maar dat vreemde landschap is niet mooi, niet rechtvaardig, niet cynisch of kil – al voelt het soms wel zo. Dat landschap heeft een naam die we niet kennen. Een naam die onze mogelijkheden van benoemen te boven gaat. Het is er -als we dan al mensenwoorden trachten te gebruiken - én mooi, én cynisch, én afschuwelijk, én rechtvaardig, én on-

rechtvaardig, én dodelijk, én levenscheppend en vol liefde tegelijk. En eigenlijk is het nog veel meer dan dat maar die woorden kennen wij mensen niet.

In dat vreemde landschap leven we, hebben we lief, maken we oorlog, eten we samen het brood, leren we staande blijven. Daar is ons thuis en daarover wordt ons gezegd dat er één is die meereist op onze tocht.

Daarbij ontstaan al doende de verhalen over Mozes, over het kind in de kribbe, over Elia, over vreemde heiligen, over de monniken van Tibehirine (Des Hommes et des Dieux), over bootvluchtelingen die het uithouden te midden van alle verschrikkingen, over Maria en Elizabeth en u en mij; verhalen van en over pelgrims die onderweg door het landschap leren vertrouwen.

Die verhalen reizen met ons mee. Verhalen om je bij te warmen, om ons te waarschuwen, om met elkaar te delen als het avond wordt. Verhalen die je in alle toonaarden bewust willen laten zijn van het vreemde landschap; de vreemde God die er zal zijn en die als vreemdheid het bestaan van een jonge vrouw komt binnen denderen en dan alles op losse schroeven zet of die twee oude mensen een toekomst gunt boven verwachting. Verhalen die jouw wereld op z'n kop zetten als je durft te kijken met de ogen van het landschap.

In dat onherbergzame landschap vinden ze een hut, maken ze een vuurtje, wachten ze op de dingen die komen gaan. Pijn een omhelzing die steunt maar de pijn niet wegneemt vrees 'zal het goed gaan Jozef?' Maria weet dat het een uur is van leven en dood. Alles kan mis gaan, alles kan goed gaan. Juist daar verschijnt God: Imanuël. dan is het feest; wat een mooi landschap.....ja nu wel.

Vele jaren later houdt de verhalenverteller over dat kind zijn gehoor voor: Ga uit in de wereld, vrienden, volgelingen van de Weg, en verkondig de blijde boodschap; God heeft onder de mensen gewoond; vertrouw dat vreemde landschap maar, bewerk het en eer het! En ja dus vraagt hij je om onderweg in dat onherbergzame landschap, waar je te gast bent, omgevallen fietsen recht te zetten, elkaar vrede te wensen, piano te spelen, verhalen te schrijven, broodjes te smeren, schoolteams bij te staan, koffie te zetten, je steentje bij te dragenen niet zo heel veel meer.....

Maar denk niet dat je het landschap kunt temmen, denk niet dat je ze allemaal kunt redden, denk niet dat je alles op kunt lossen. zo af en toe een medemens helpen is al heel veel en mogelijk roept Hij je om een bijzondere weg te gaan..... als Frans van der Lugt of zijn vele onbekende goede medereizigers ...